Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

1 февруари 2017 година*

„Обжалване — Член 181 от Процедурния правилник на Съда — Иск за обезщетение — Акт за присъединяване на Република Хърватия към Европейския съюз — Ангажименти във връзка със стратегия за съдебна реформа — Въвеждане, а след това премахване на длъжността държавен съдебен изпълнител — Вреди, претърпени от лицата, назначени за държавни съдебни изпълнители — Непротивоправно наблюдение от Европейската комисия на поетите от Република Хърватия ангажименти — Отхвърляне на иска — Явно недопустима жалба“

По дело C-241/16 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 26 април 2016 г.,

Darko Graf, с местожителство в Загреб (Хърватия), за когото се явява L. Duvnjak, odvjetnik,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват S. Ječmenica и G. Wils, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: M. Berger (докладчик), председател на състава, A. Borg Barthet и E. Levits, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

* Език на производството: хърватски.

Определение

1 С жалбата си Darko Graf иска да се отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 февруари 2016 г., Vidmar и др./Комисия (T-507/14, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2016:106), с което Общият съд отхвърля предявения от него иск за обезщетение за вредите, които твърди, че е претърпял в резултат от противоправното поведение на Комисията при провеждането от нея наблюдение за спазването на присъединителните ангажименти от страна на Република Хърватия.

I. Правото на Съюза

2 Член 36 от Акта относно условията за присъединяване на Република Хърватия и промените в Договора за Европейския съюз, Договора за функционирането на Европейския съюз и Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия (ОВ L 112, 2012 г., стр. 21, наричан по-нататък „Актът за присъединяване“), приложен към Договора между държавите — членки на Европейския съюз, и Република Хърватия за присъединяването на Република Хърватия към Европейския съюз (ОВ L 112, 2012 г., стр. 10, наричан по-нататък „Договорът за присъединяване“), гласи:

„1. Комисията наблюдава отблизо всички ангажименти, поети от Хърватия в хода на преговорите за присъединяване, включително онези, които трябва да бъдат изпълнени преди датата на присъединяване или до тази дата. Наблюдението от страна на Комисията се състои в редовно актуализирани таблици за наблюдение, диалог по линия на Споразумението за стабилизиране и асоцииране между Европейските общности и техните държави членки, от една страна, и Република Хърватия, от друга страна […], мисии за партньорска оценка, предприсъединителната икономическа програма, фискални уведомления и при необходимост писма за ранно предупреждение до хърватските власти. През есента на 2011 г. Комисията представя доклад за напредъка на Европейския парламент и на Съвета. През есента на 2012 г. тя представя всеобхватен доклад за наблюдение на Европейския парламент и на Съвета. През целия процес на наблюдение Комисията също така се ползва от приноса на държавите членки и по целесъобразност взема предвид приноса на международни организации и организации на гражданското общество.

Комисията съсредоточава наблюдението по-специално върху поетите от Хърватия ангажименти в областта на съдебната система и основните права (приложение VII), включително по-нататъшното развитие на постиженията в областта на съдебната реформа и ефективността, безпристрастното разглеждане на делата за военни престъпления и борбата с корупцията.

[…]

Като неразделна част от редовните си таблици и доклади за наблюдение Комисията, до присъединяването на Хърватия, прави шестмесечни оценки на поетите от Хърватия ангажименти в тези области.

2. Съветът, с квалифицирано мнозинство, по предложение на Комисията, може да взема всички подходящи мерки, ако в процеса на наблюдение бъдат установени въпроси, пораждащи безпокойство. […]“.

3 По силата на ангажимент № 1 от приложение VII към Акта за присъединяване, озаглавено „Конкретни ангажименти, поети от Република Хърватия в хода на преговорите за присъединяване (посочени в член 36, параграф 1, втора алинея от Акта за присъединяване)“

(наричан по-нататък „ангажимент № 1“), Република Хърватия се задължава „[д]а продължи да осигурява ефективно изпълнение на стратегията за реформа на съдебната система и плана за действие“.

4 Съгласно член 3, параграф 5 от Договора за присъединяване член 36 от Акта за присъединяване се прилага от подписването на този договор, а именно от 9 декември 2011 г.

II. Обстоятелствата по спора

5 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 4—33 от обжалваното съдебно решение и могат да бъдат обобщени, както следва.

6 За целите на присъединяването на Република Хърватия към Съюза на 30 юни 2010 г. започват преговорите по преговорна глава 23, озаглавена „Съдебна власт и основни права“.

7 В изпълнение на план за действие относно съдебната реформа, който предвижда по-специално въвеждането на длъжността „държавен съдебен изпълнител“, на 23 ноември 2010 г. хърватският парламент приема Ovršni zakon (Закон за принудителното изпълнение) и Zakon o javnim ovršiteljima (Закон за държавните съдебни изпълнители), с които се въвежда нов режим за изпълнение на съдебните решения. Влизането в сила на редица разпоредби от Закона за държавните съдебни изпълнители обаче е отложено за по-късен момент. На 15 декември 2010 г. хърватският парламент приема и стратегия за реформа на съдебната система за периода 2011—2015 г. (наричана по-нататък „стратегията за съдебна реформа 2011—2015 г.“), която в частност предвижда правомощията в областта на принудителното изпълнение на съдебните решения да бъдат прехвърлени от съдилищата на държавните съдебни изпълнители.

8 Вследствие на публикувана на 19 август 2011 г. от хърватското Министерство на правосъдието публична покана за представяне на кандидатури с оглед на назначаването на държавни съдебни изпълнители издържалият съответния конкурс г-н Graf е назначен като държавен съдебен изпълнител и получава разрешение да започне да упражнява дейността си.

9 Договорът за присъединяване между държавите — членки на Съюза, и Република Хърватия, ратифициран през януари 2012 г. от Република Хърватия, е публикуван на 24 април 2012 г. в *Официален вестник на Европейския съюз*. Член 36 от Акта за присъединяване, приложен към Договора за присъединяване, предвижда Комисията да наблюдава ангажиментите, поети от Република Хърватия в хода на преговорите за присъединяване.

10 На 22 декември 2011 г. хърватският парламент решава да отложи прилагането на Закона за принудителното изпълнение и на Закона за държавните съдебни изпълнители. През май 2012 г. хърватските власти представят на Комисията обяснения във връзка с реформата на системата за изпълнение на съдебните решения и във връзка със съответните проектозакони. На 21 юни 2012 г. влизането в сила на Закона за държавните съдебни изпълнители отново е отложено. В крайна сметка Законът за държавните съдебни изпълнители е отменен със закон от 28 септември 2012 г., като тази професия е премахната, считано от 15 октомври 2012 г.

11 В доклада си от 26 март 2013 г. Комисията посочва, че Република Хърватия е приела ново законодателство в областта на изпълнението на съдебните решения, за да гарантира тяхното прилагане и да намали броя на натрупаните неприключени изпълнителни дела. На 22 април 2013 г. Съветът на Европейския съюз приема със задоволство този доклад от наблюдението на Комисията.

12 Република Хърватия става член на Съюза на 1 юли 2013 г.

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

13 С искова молба, подадена в секретариата на Общия съд на 1 юли 2014 г., г-н Graf, както и Vedran Vidmar, Saša Čaldarević, Irena Glogovšek, Gordana Grancarić, Martina Grgec, Ines Grubišić, Sunčica Horvat Peris, Zlatko Ilak, Mirjana Jelavić, Romuald Kantoci, Svjetlana Klobučar, Ivan Kobaš, Tihana Kušeta Šerić, Damir Lemaić, Željko Ljubičić, Gordana Mahovac, Martina Majcen, Višnja Merdžo, Tomislav Perić, Darko Radić и Damjan Saridžić молят Комисията да бъде осъдена да им заплати обезщетение за претърпени от тях вреди в размер на 600 000 EUR на жалбоподател годишно заедно с мораторни лихви.

14 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля иска като неоснователен.

IV. Искания на страните

15 Жалбоподателят иска от Съда:

— главно, да отмени обжалваното съдебно решение и да уважи исканията му, предявени пред Общия съд,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд, и

— във всички случаи, да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

16 Комисията иска от Съда:

— главно, да отхвърли жалбата като явно недопустима,

— при условията на евентуалност, да отхвърли жалбата като явно неоснователна, и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

V. По жалбата

17 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква по същество две основания — нарушение на правото на Съюза и засягащо интересите му нарушение на процесуалните правила.

18 Съгласно член 181 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е изцяло или частично явно недопустима или явно неоснователна, Съдът може във всеки един момент, по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат, с мотивирано определение да отхвърли изцяло или частично жалбата, без да започва устната фаза на производството.

19 Тази разпоредба следва да се приложи по настоящото дело.

A. По първото основание — нарушение на правото на Съюза

20 По първото основание жалбоподателят по същество твърди, че противно на постановеното от Общия съд в точки 47—52 от обжалваното съдебно решение, член 36 от Акта за присъединяване във връзка с приложение VII към него предвижда конкретни ангажименти в тежест на Република Хърватия, а вследствие от неспазването на тези ангажименти възниква задължение за Комисията да предприеме действия съгласно член 36, параграф 2. Следователно

Общият съд неправилно приел, от една страна, че в случая не може да се констатира нарушение от страна на Комисията на принципа на защита на оправданите правни очаквания, и от друга, че не е налице нарушение на член 17 ДЕС от страна на тази институция.

21 В това отношение следва да се припомни, че в точки 47—49 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество постановява, че ангажимент № 1, който предвижда, че Република Хърватия трябва да продължи да осигурява ефективно изпълнение на стратегията за реформа на съдебната система и плана за действие, не се отнася до определена стратегия за съдебна реформа и до определен план за действие. Общите формулировки в този ангажимент се обясняват с факта, че периодът между датата на подписване на Акта за присъединяване и датата на действителното присъединяване, и по-конкретно извършваното през този период наблюдение на изпълнението на ангажиментите, поети в хода на преговорите за присъединяване, се характеризира с редовен обмен между органите на Съюза и тези на присъединяващата се държава. Този обмен неизбежно води до уточнения от едната и от другата страна.

22 Освен това в точки 50—52 от обжалваното съдебно решение Общият съд в частност приема, че посочените в приложение VII към Акта за присъединяване стратегия за реформа и план за действие не обозначават само стратегията за съдебна реформа 2011—2015 г. и плана за действие относно съдебната реформа, който предвижда главно краткосрочни цели за 2010 г. и съответно задължително трябва да бъде последван от нов план до датата на действителното присъединяване, и че поради това от ангажимент № 1 не следва задължение за хърватските власти да въведат длъжността държавен съдебен изпълнител.

23 Съгласно постоянната практика на Съда жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално решение от 5 март 2015 г., Ezz и др./Съвет, C-220/14 P, EU:C:2015:147, т. 111 и цитираната съдебна практика). На тези изисквания не отговаря посочването на основание, което не е подкрепено с никакви правни доводи, които да покажат с какво Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, а представлява просто искане за преразглеждане на първоинстанционната жалба или искова молба в нарушение на изискванията, установени както в Статута на Съда на Европейския съюз, така и в Процедурния правилник на Съда (вж. в този смисъл решение от 13 септември 2007 г., Il Ponte Finanziaria/СХВП, C-234/06 P, EU:C:2007:514, т. 45 и 46).

24 Освен това от член 256, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че единствено Общият съд е компетентен, от една страна, да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на неговите фактически констатации следва от представените пред него доказателства, и от друга страна, да преценява тези факти. Когато Общият съд е установил или преценил фактите, Съдът е компетентен по силата на посочения член 256 да упражни контрол над правната квалификация на фактите и над съответно изведените от Общия съд правни последици (вж. по-специално определение на председателя на Съда от 6 октомври 2015 г., Cap Actions SNCM/Комисия, C-418/15 P(I), EU:C:2015:671, т. 24 и цитираната съдебна практика).

25 Във връзка с разглежданото тук основание обаче, от една страна, жалбоподателят не посочва никакви конкретни правни доводи, с които да доказва наличието на допусната от Общия съд грешка при прилагането на правото. Всъщност той само оспорва най-общо правилността на точки 47—52 от обжалваното съдебно решение, като впрочем се ограничава до голяма степен с повторение на доводите, които е изложил пред Общия съд. Същото важи и за твърдяното нарушение на член 17 ДЕС от страна на Комисията, нарушение, за което в точка 68 от решението си Общият съд неправилно констатирал, че не е налице. Жалбоподателят обаче не изтъква нито един конкретен довод, който да указва кои са грешките, допуснати от Общия съд в упоменатите точки от обжалваното съдебно решение.

26 От друга страна, доколкото в частност в точки 8—15 от жалбата се опитва да докаже, че е получил от Комисията конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, че държавните съдебни изпълнители ще започнат дейността си на 1 януари 2012 г., жалбоподателят всъщност оспорва извършената от Общия съд преценка на фактите в това отношение. Същевременно в подкрепа на твърденията си жалбоподателят не поддържа, че Общият съд е изопачил тези факти. При всички случаи той не посочва нито конкретно кои факти Общият съд евентуално е изопачил, нито как ги е изопачил.

27 При това положение твърдението за наличие на първото основание трябва да се отхвърли като явно недопустимо.

Б. По второто основание — нарушение на процесуалните правила, засягащо интересите на жалбоподателя

28 Що се отнася до второто основание, лаконично изложено в точка 1 от жалбата, следва да се констатира, че то не е подкрепено с никакви доводи, с които да се доказва наличието на някакво процесуално нарушение от страна на Общия съд, и поради това очевидно не отговаря на изискванията, произтичащи от член 168, параграф 1, буква г) и член 169, параграф 2 от Процедурния правилник. Ето защо твърдението за наличие на това основание трябва да се отхвърли като явно недопустимо.

29 Доколкото твърденията по двете изтъкнати основания за обжалване са явно недопустими, жалбата трябва да бъде изцяло отхвърлена.

VI. По съдебните разноски

30 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, следва той да бъде осъден да заплати съдебните разноски по настоящото производство.

По изложените съображения Съдът (десети състав) определи:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Darko Graf да заплати съдебните разноски.

Подписи